

Epifania 2021: att leva av Guds härlighet

”Vi tackar dig för din stora härlighet”, så ber vi i mässans *gloria*, söndag efter söndag, men allra mest idag, när vi får fira att Herrens härlighet har uppenbarats för alla folk, för hela världen. Idag får vi verkligen jubla över att det som är Guds innersta hemlighet och skönhet har blivit uppenbart. Just i en tid som vår när dysterhet och uppgivenhet lurar bakom knuten, behöver vi en stor dos av jublande tacksamhet över att Gud har velat uppenbara sig i sin fullhet för oss. ”Se, mörker övertäcker jorden och töcken folken, men över dig uppgår Herren, och hans härlighet uppenbaras över dig” (Jes 60:2). Dessa profetiska ord är ständigt lika aktuella i vår mänskliga historia, både på den stora världsarenan och i vår egen lilla, personliga historia. Över alla och envar, och över var och en personligen, vill vår Gud uppenbara sin härlighet. Vi kan aldrig till fullo förstå vad denna härlighet innebär, men mer och mer kan vi låta oss överrumplas och överväldigas av den. Först i det eviga livet när vi hoppas få se Gud sådan han är, kan vi till fullo ta till oss denna härlighet, som vi också är kallade att få dela och förvandlas av. Gud vill att allt som finns till skall utstråla hans härlighet. Han vill bli allt i alla, så att hela universum kan uppenbara hans härlighet.

Idag när Österns vise män kommer för att hylla Jesusbarnet i krubban får också hedningarna ta del av uppenbarelsen av Guds härlighet. Det som tidigare bara var förunnat Israels heliga folk blir nu yppat för hela världen. Gud vill att allt och alla skall få del av denna uppenbarelse av hans härlighet. Alltsedan dess måste denna uppenbarelse spridas och bli känd över hela jorden. Alla vi som är döpta är kallade att vittna om denna Guds härlighet. Alla vi som idag får jubla och tacka Gud för att hans härlighet har uppenbarats i hans Son får dela med oss av vår glädje och tacksamhet. ”Må alla konungar falla ned för honom, alla hedningar tjäna honom” (Ps 72:11). Det fattiga och redan förföljda barnet i krubban inleder en ny era i världens historia. De som har makten och styr vår värld måste böja sig ner i djupaste vördnad och tjäna de små och fattiga. När Gud blir människa vänds hela värdeskalan upp och ner. ”Han skall vara mild mot den arme och fattige, de fattigas själar skall han frälsa” (Ps 72:13).

Guds härlighet möter oss i detta barn, som knappt har hunnit födas förrän man vill döda och utrota det. Men ännu får det leva några och trettio år, innan världens makthavare lyckas med sitt uppsåt. Redan från första början står Jesu liv i korsets tecken. Samtidigt är det just där som Guds härlighet lyser fram som allra klarast och tydligast. Det är inte bland de mäktiga och rika, i palatsen och lyxgallerierna som vi kan få en aning om Guds härlighet. Han har identifierats sig med de mest utblottade och föraktade. Därför kysste den helige Franciskus den spetälskes sår och påven Franciskus flyktingarnas fötter. Men vi då? Var söker vi efter Guds

härlighet? Gång på gång måste vi omvända oss från att söka en förgänglig och falsk härlighet i makt och pengar, i den falska glansen och bedrägliga rikedomerna.

Kanske denna pandemi har fått oss att förstå livets förgänglighet och den försåtliga frestelsen att söka oss till det som glimmar falskt? Tänk om vi äntligen har fått klart för oss vad evangeliet innebär. Det underbara är att när vi väl har kommit fram till en äkta tro på att Guds egen härlighet möter oss i barnet i krubban, då har också våra ögon och vårt hjärta blivit förvandlade. Då börjar vi förstå att Guds härlighet hela tiden vilar över vår värld för att förvandla den och genomsyra den. Vi leds djupare och djupare in i den kontemplativa bön och livshållning som gör att Guds härlighet lyser upp hela vår tillvaro. Överallt kan vi få en liten glimt av Guds innersta verklighet och låta oss förvandlas av den. Gång på gång förundras vi över att Gud har kommit oss så nära. Mitt i denna vanliga och till synes svåra och mörka värld ser vi spåren av Guds härlighet. Liksom stjärnan ledde stjärntydarna från Österlandet fram till krubban, leds vi här i Västerlandet framåt på vår väg till ett allt djupare möte med Guds härlighet.

Samtidigt vet vi att vi här på jorden aldrig till fullo kan få se Gud i hela hans härlighet och skönhet. Vi är på väg till vårt egentliga hem i Guds eviga härlighet, men under tiden gör vi allt vad vi kan för att låta denna härlighet få stråla fram i den miljö där vi lever. Teilhard de Chardin talade om den gudomliga miljön. Alltsedan Gud har stigit ner till vår värld, har den berörts av hans gudomliga härlighet. Redan vid själva skapelsen säger Gud att allt skapat är gott, eftersom det är han som har frambragt det. Därför måste vi ha denna djupa vördnad för skapelsen, där allt genljuder av Guds lov och hjälper oss att komma honom nära.

När Gud själv antar vår skapade mänskliga natur, höjs hela mänskligheten upp till Gud, säger Johannes av Korset. Vi börjar ana och förstå att vi är menade för något oändligt stort och härligt. Vi börjar längta efter att få dela med oss av denna insikt och hjälpa de andra att öppna sig för denna nåd. ”Tack vare Kristus Jesus är hedningarna genom evangeliet arvingar som vi, tillhör samma kropp som vi och har del i löftet som vi” (Ef 3:6). Jesus vill samla alla folk till ett i sin Kyrka. Judar och hedningar möts i tillbedjan och förundran över att Gud har blivit människa. Tillsammans får vi alla tacka och lova honom för hans stora härlighet. Hela liturgin bygger just på detta: att vi faller ner i vördnad för hans härlighet. Hela evangeliet förkunnar denna sanning: att Gud föds till vår värld för att frälsa den så att den kan få del av hans härlighet. Hela etiken präglas av detta: att vi får ta oss an de fattiga och utsatta eftersom Guds härlighet strålar fram just i dem. Hela vårt liv går ut på detta: att vi i mötet med Guds härlighet i Jesus mer och mer befrias från synd och själviskhet och får dela Guds helighet och härlighet. Hela evigheten består i detta: att få tillbe och jubla över Guds härlighet.

